

det være meningsløst, at man indenfor Radikalismen skulde blive utopisk af Frygt for Socialismen, af Frygt for at blive skældt ud for at være for meget socialistisk. Herre Gud, gaa saa ud og bekæmp det og sig, at under Krigen trivedes Land og Folk. Spørg den store brede Befolkning, om den ikke synes, der var bedre Tilstande under den radikal-socialistiske Regering. Da levede den store brede Befolkning nogenlunde taaleligt, i hvert Fald havde den en levende Fornemmelse af, at Rigsdagen og den daværende Regering havde en ærlig Vilie til at gøre, hvad der var menneskeligt muligt for at skabe os saa gode Vilkaar som muligt i den trange Tid. Den store Befolkning har en steds stigende, levende Fornemmelse af, at hvad enten man kaldte den Zahles eller Rodes eller Socialdemokraternes, var det i og for sig ligegyldigt, for den var bedre end den nuværende Madsen-Mygdal'ske, hvor man ikke sporer den ærlige Villie, og hvor Forholdene af mange Grunde, men ogsaa ved denne Regerings Fejl, er saa meget daarligere end den Gang.

Der er ingen Grund til at være ængstelig eller betænkelig. Men navnlig advarer jeg imod at forfalde til Utopier, hvor man stiller en Teori op om, at den nuværende Koncentration og Centralisation i det økonomiske Liv, i hvert Fald i Industrien, vil afløses af en Decentralisation, og at derpaa kan der saa bygges og udvikles en ny Samfundsordning. Hvorfor nu gøre det, som man i gamle Dage bebrejdede os: at vi stillede en bestemt Teori op og kun stilede derimod? Hvorfor vil de Herrer nu gøre det samme? — i hvert Fald gjorde det ærede Medlem Hr. Rode det i Gaar. Hvorfor ikke lade Udviklingen gaa sin naturlige Vej og saa samarbejde om alt det, vi er enige om at gennemføre?

Jeg har til Slutning nogle Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister; til Dels har jeg allerede haft Lejlighed til at svare ham, først i en kort Bemærkning og senere under Dagsordensdebatten, men jeg vil gerne supplere det lidt nu. Der var i hans Tale blandt andet en personlig Bemærkning til mig; det var den, jeg gerne straks vilde have haft Lejlighed til at svare paa. Han vendte sig direkte, personlig, til mig og beskyldte mig og angreb mig for, at jeg havde Medansvar for, ja, næsten var Hovedmanden for, at nogle Hundrede Havnearbejdere fortsatte med at strejke efter Paasken 1920, hvad der var saa skadeligt blandt andet for den danske Landbrugseksport. Det er en fuldkommen urig-

tig Fremstilling; den vilde jeg straks have protesteret imod, nu gør jeg det her.

Hvad Havnestrejker angaar, har vort Partis Finanslovdorfer saa udmærket svaret, at det er underligt, at naar der er Tale om Havnestrejke, tænker visse Landmænd kun paa, at den kan genere dem, de tænker ikke paa det store kapitalistiske Rederi, som maaske dog har sin store Andel i Havnestrejken. Men hvad angaar det specielle Forhold, som Landbrugsministeren hentydede til, er Stillingen jo den, at jeg ganske vist var med til inden Paasken, efter Kup'et, efter det Kup, som vi har stemplet, som vi har, at gribe til det sidste, det yderste Middel, som den arbejdende Befolkning har; og jeg har i en Tale her i Tinget kort Tid efter taget mit fulde Medansvar derfor og fortryder intet som helst deraf. Vi var med til at opfordre til Generalstrejke under disse særlige Forhold, som Afværingsmiddel mod Kup'et, netop for Parlamentarismens og Demokratiets Skyld, og som jeg tidt har sagt, var det netop os, der kaldtes de moderate Socialister, som var opbragte over, at man paa voldelig og underfundig Maade vilde spærre den jævne demokratiske Udviklings Vej. Herover maatte vi oprøres saa stærkt. Bolschevikerne havde ikke Grund til det, de kunde netop ønske saa mange Kup som muligt, men vi var efter vor 50-aarige Praksis, efter hele vor Udvikling, paa det dybeste interesserede i at spærre den Vej, man nu var ved at slaa ind paa, at slaa Bom for den, og det lykkedes os. Det lykkedes blandt andet efter en Forhandling, som det ærede Medlem Hr. Rode var med til, og nu kan jeg godt sige, hvad jeg sigtede til før; det var den Del, han havde i Forhandlingerne; den vil den danske Arbejderstand og det danske Socialdemokrati ikke nogen Sinde glemme ham, for det var en fortjenstfuld Gerning, og den lykkedes ikke mindst i Kraft af hans Udholdenhed og Behændighed.

Da dette Kup var slaaet tilbage, blæste vi Strejken af; det gjorde de samvirkende Fagforbund, og jeg opfordrede offentligt og privat, hvor jeg kunde, til at følge den fælles Parole, og jeg vil sige til den højtærede Landbrugsminister, at fordi jeg gjorde det, fordi jeg var med til at blæse af, fordi jeg angreb Havnearbejderne for, at de fortsatte, nogle af dem i hvert Fald, fordi jeg misbilligede deres Fortsættelse af Strejken, er jeg blevet angrebet og forhaanet og bespyttet fra den Side, fra Havnearbejderne.

Det var jo ikke Generalstrejken, der